

Kühtal, Hahntennjoch en Fernpass

Deze rondrit westelijk van Innsbruck is ongeveer 240 kilometer. De rit gaat over prachtige bergpassen als het Kühtal, Hahntennjoch en de Fernpass, steeds ver van de grote wegen door enkele mooie en afwisselende stukjes natuur van Tirol. In de weekeinden kan het op de passen wel druk zijn.

We rijden eerst naar Mutters, een dorpje net onder Innsbruck aan de oude Brenner, vanuit het Stubaital waar we onze vakantie doorbrengen. Vanaf de Brenner (wegnummer 182) gaan we Mutters in en volgen daar de hoofdweg door het dorp richting Götzens, Birgitz en dan verder naar Axams. Op mooie uitzichten hoeven we niet lang te wachten, de omgeving met de gloeiende groene Almen en kleine gezellig aandoende dorpjes is heel erg mooi, ook al zou het weer wat beter mogen zijn.

We blijven de weg alsmaar door volgen, waarbij het na Grinszans heel smal begint te worden.

Daar rijden we op de borden richting Sellrain verder, waarbij het steeds maar smaller wordt. Tot soms lange stukken van

slechts precies één auto breed.

Een enkel parkeerhaventje of zijweg moet soms worden gebruikt om ruimte te maken voor een tegenligger, maar de natuur om ons heen wordt steeds mooier.

Beetje bij beetje wordt ook hoogte gewonnen en daarmee worden de uitzichten in het dal steeds fraaier. We stoppen regelmatig even om een foto te maken.

Uiteindelijk daalt het flink door het bos omlaag met enkele mooie haarspeldbochten tot in Sellrain. Daar gaan we op de hoofdweg linksaf. Het gaat richting Gries en Oetz, nu een bredere maar rustige weg.

Wij zijn vanmorgen niet zo vroeg vertrokken en het middaguur nadert al. We kijken dan ook uit naar een mooi plekje om de meegebrachte broodjes te eten.

Dat plekje vinden we in het dorpje St. Sigmund vlak voor de ingang van het natuurpark Kühtal, waar we links een grote parkeerplaats vinden bij het 'Fuchsspielplatz Naturerlebnis Zirbe'. De ruimte is nagenoeg verlaten en het uitzicht is er ondanks de lage bewolking mooi. Een prima plaats om even pauze te houden ook al is het er nog erg koud.

Natuurlijk lopen we er ook wat rond en proberen iets meer over het park waar we voor staan te ontdekken. Die informatie is van buitenaf echter summier. Een natuurspeeltuin.... en verder....

Ook Googelen thuis levert niet veel meer op dan de tekst hieronder. Of het de moeite waard is om dit met kinderen te bezoeken zou ik dus niet weten:

Ein kleiner Platz mit Informationstafeln zu Fuchs und Zirbe, 2 Tore zum Fussballspielen und verschiedene Spielgeredte laden unsere kleinen Besucher mit ihren Familien und Freunden ein, Rast zu machen und auch im anschliessenden Wald auf Entdeckungsreise zu gehen.

Met de buikjes vol rijden we weer verder. Ongemerkt hebben we al een behoorlijke hoogte bereikt, want niet ver voorbij St. Sigmund komen we al boven de bomengrens bij de toegang tot het Kühtal. De slagbomen staan omhoog, een teken dat de Pass niet is ondergesneeuwd en we dus verder kunnen rijden.

Er volgt nog een lange halfopen tunnel en nog meer hoogtemeters, door een schitterende omgeving.

We zien maar heel weinig verkeer, maar het is vandaag dan ook koud en de zon laat zich nauwelijks zien. Het Kühtal is deze dag niet erg in trek. Op 2017m bereiken we het hoogste punt bij het Ski-dorp en de Dortmunder Hütte. Ook hier is het stil en verlaten. We kunnen dan ook in alle rust genieten van de hoge ruige bergen rondom dit hooggelegen dal. In de winter

zal het er wel drukker zijn gezien de vele leegstaande hotels.

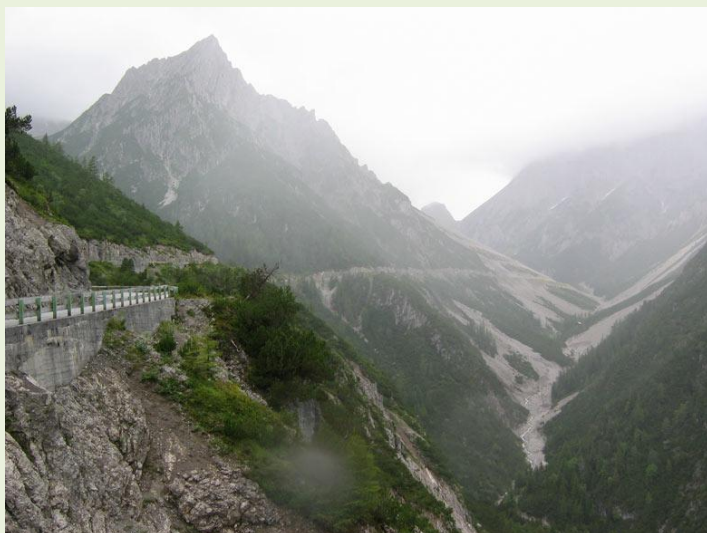
De Pirchkogel rechts van ons reikt tot 2828m, de Achterkogel en Sulzkogel links halen zelfs ruim 3000m hoogte.

De gure wind hier boven dwingt ook ons om al snel weer door te rijden. Voorbij het Kühtal daalt het en gaat de weg langs een kleine Stausee.

Deze is vooral mooi daar het als verrassing plots voor je uit opduikt, terwijl de weg er hoog bovenlangs loopt en dan via enkele haarspeldbochten tot op waterniveau afdaalt. Heel mooi gelegen, maar ook hier nergens een mens te bekennen. We wanen ons helemaal alleen op deze mooie wereld.

We blijven de weg volgen tot in Oetz. Een hele lange en mooie afdaling. Langzaam weer de bomengrens passerend en daarna door het fraaie bos het kronkelweggetje verder omlaag. Net voor Oetz krijgen we nog een mooi uitzicht, waar Oetz onder in het dal zichtbaar is. Dat is de toegang tot het bekende Oetztal. Dan daalt het veel sterker tot we beneden Oetz binnenrijden en er rechtsaf gaan richting Imst over de 186.

We blijven de aanduidingen Imst volgen, van de 186 overgaand op de 171. Dit deel van de route gaan we een stukje over brede drukkere wegen, maar na het kruisen van de Autobahn gaan we al snel weer de natuur in. In Imst gaat het een klein stukje rechts om deze stad heen op de 314, en net voor we Imst verlaten staat er een groen bordje 'Hahntennjoch'. Daar gaan we dan linksaf de richting in die het bordje aangeeft.

Al snel stijgt het tussen de huizen door langs de berghelling omhoog en komen we weer in het bos. Ook hier geven de borden aan dat deze Pass open is, maar er wordt gewaarschuwd voor vallende stenen. Van een eerder bezoek weten we dat we een bijzonder schouwspel te zien zullen krijgen, daar nagenoeg het hele gebied van de Hahntennjoch bestaat uit berghellingen van rollend gesteente. Deze weg moet dan ook regelmatig worden afgesloten als er weer eens

een steenlawine omlaag is gekomen. De waarschuwborden staan er klaar voor.

Het hoogste punt voor de auto is hier 1894m. Niet de hoogste weg maar zeker een van de meest bijzondere. Rechts een duizelingwekkend diepe kloof en links de steile hoge hellingen bestaande uit losse stenen. De weg die halverwege de bergwand is uitgehakt.... De Hahntennjoch kan soms zelfs wat spookachtig lijken, zeker in de weersomstandigheden zoals wij die vandaag hebben. Laaghangende dreigende wolken, mistflarden en een enkel zonnestraaltje. Het is er schitterend.

Veel parkeerplaatsen zijn er niet op de Hahntennjoch in vergelijking met andere passen. Op het hoogste punt is wel een parkeergelegenheid bij een Almhütte waar ook wat gegeten en gedronken kan worden.

Dan begint weer de afdaling, vooral door dicht bosgebied met leuke haarspeldbochten, veel stroompjes en kleine tunneltjes. De weg komt uit in Elmen op een T-splitsing. Daar gaat het dan rechtsaf richting Reutte verder.

In het volgende dorp, Stanzach, gaan we weer rechtsaf richting Namlos. Dan bedoel ik niet dat ik de naam niet weet, maar het dorpje heet nu eenmaal 'Namlos'.

Nu volgt een route door een heel ander Tirol! Eerst nog een hoop kronkelwerk door het bos. Bij een waterval maken we nog een tussenstop en genieten van het zonnetje wat er vandaag eindelijk eens doorkomt. Dan gaan we verder dit bijzonder groene dal in.

Vooraf het deel tussen Namlos en Bichlbach, rond Berwang, straalt een enorme oase van rust uit. Groene hellingen waar je ook kijkt, omzoomd met fraaie rotspieken in de verte.

Grappig hoe een dal net achter het Hahntennjoch er zo heel anders uit kan zien. Dit doet meer denken aan oostelijk Oostenrijk bij Passau aan de Tsjechische grens, of de omgeving van Wenen.

We rijden hier op de borden naar Bichlbach aan het einde van dit dal. Het gebergte rondom draagt de naam Mieminger Gebirge. Bij Bichlbach slaan we rechtsaf naar de Fernpass. Deze staat daar aangegeven.

We winnen weer aan hoogte en dalen daarna weer af tot Lermoos. Een hele mooie route, maar hier wel deels een drukke autoweg.

Dan volgt een lange tunnel bij Lermoos en gaan we rechts de 314 naar de Fernpass omhoog.

Natuurlijk stoppen we nogmaals op de altijd net te kleine parkeerplaats boven op de Pass, om daar van het uitzicht te genieten.

Aan de rand van de parkeerplaats is beneden in de diepte de mooie Blindsee te zien. Het helder blauwe water is nog dieper blauw nu de

zon zich steeds beter laat zien. En dan de overzijde; De Zugspitze torent hoog boven de toch al hooggelegen bergpas uit. Indrukwekkende rotsformaties in de verte. Het loont om hiervoor een verrekijker mee te nemen of de aanwezige kijkers te gebruiken.

Helaas is het klokje ook vandaag niet stil blijven staan en moeten we onze plannen voor de terugweg naar het Stubaital een beetje gaan aanpassen als we niet al te laat terug willen zijn. We dalen af naar Nassereith en rijden daar richting Telfs, de 189. We moeten om de tijd wel kiezen voor de Autobahn terug naar Innsbruck en volgen bij Telfs dan ook de aanwijzingen naar de A12 richting Innsbruck.

Via de Brenner Autobahn keren we daarna terug in het Stubaital en kijken terug op een leuke vakantie dag.

Ook al begon het met regen en lage bewolking, dat was op de passen juist mooi. Daarna in de middag het zonnetje in de mooie dalen.... de timing was helemaal goed.

De routes zijn zo nauwkeurig mogelijk opgetekend. Ik ben niet verantwoordelijk voor wijzigingen ter plaatse en/of (type-)fouten in de omschrijvingen. NEEM ALTIJD EEN GOEDE WANDELKAART MEE! [En mail ons](#) als je onjuistheden tegenkomt.

© 2006 - 2011 superfamilie.nl | Het is toegestaan deze PDF routebeschrijving af te drukken of te downloaden naar een lokale harde schijf voor enkel persoonlijk en non-commercieel gebruik. | Voor meer informatie zie: [Auteursrecht & Disclaimer](#) |

